

WE

*Lykele
Muus*

DOEN

WAT

WE

Nijgh & Van Ditmar

KUNNEN

3.

...

Niet ver van de kust snerpen de Asics van Tom Rodenbach over de gang van het middelgrote ziekenhuis. Bij gebrek aan sleutels – het is een tic van hem om als een verveelde gevangenisbewaarder met zijn sleutels te spelen – friemelt hij aan de randen van zijn hardloopbroekje.

Wat?

Hè?

Wat is er?

Niks.

Ik dacht dat je wat zei.

Ik zei niks.

Binnen is het veel kouder dan buiten. Overmatig gebruik van airconditioning, daar moest hij eens een punt van maken. Raar dat ze op een plek waar ze mensen genezen zo achteloos met het milieu omgaan.

Naast een Douwe Egberts-koffiemachine en een frisdrankautomaat staan zes groene stoelen met een uitnodigend zachte zitting, maar niemand heeft de rust om te zitten. Danny staat tegen de muur geleund, zijn armen gekruist. Esther kijkt naar de grond en drukt haar vingertoppen tegen elkaar, soms neemt ze kleine stapjes op de plaats, alsof ze vlak voor een belangrijke speech wacht in de coulissen. Gwen ijsbeert de hele gang af, gaat soms zelfs de hoek om. Ze blijft in elk geval continu op afstand. Doet ze dat expres?

Ook op vakantie ziet Gwen er verzorgd uit, fris, subtiel opgemaakt. Ze kan niet tegen vuiltjes, veegt elk zandkorreltje van haar kleding en smeert haar handen meerdere keren per dag in met crème. Al dat zout droogt tenslotte uit. Vandaag draagt ze een mouwloze jurk van een stevige, donkerblauwe stof die strak om haar lijf zit, en hagelwitte Superga sneakers. Hij weet hoe trots ze is op haar enkels en hoe zuinig ze is op haar lichaam. Altijd bezig met de nieuwste vorm van lichaamsbeweging: Tae Bo, bodypump, crossfit, nu is het bikramyoga, maar ze flirt al een tijdje met Rocycle. Zelf vindt hij haar billen het mooist. Wat hij voelt als hij haar ziet lopen voelt hij bij geen enkele andere vrouw. Ook niet op het strand, waar van alles te zien valt. Ze is gevaarlijk aantrekkelijk. Maar op dit moment heeft ze geen enkele expressie.

Esther kent hij eigenlijk niet zo goed. Hij mag haar graag, maar bij gebrek aan raakvlakken spreekt hij haar zelden langer dan een paar zinnen. Ze is ook erg bescheiden. Alleen toen ze bij toeval een keer zonder hun partners en de meisjes tegelijkertijd in De Feniks verbleven waren ze heel openhartig naar elkaar. Maar ook toen, voor zover hij zich dat kan herinneren, want ze dronken liters wijn, spraken ze vooral over de meisjes en over Gwen en Danny. En over zijn depressie, natuurlijk,

waar hij toen middenin zat. Esther begreep dat veel beter dan Gwen. Die gaf hem het gevoel dat het zijn eigen schuld was, soms zelfs dat hij niet depressief mócht zijn, dat het voor hun allemaal óók heel vervelend was. Esther zei juist: je kunt er niets aan doen, je moet het gewoon accepteren en dan gaat het vanzelf weer beter. Vandaag heeft ze een kreukelige, linnen broek aan en een losse trui met opgestroopte mouwen. Ze loopt op espadrilles. Alles geselecteerd op draagcomfort. Geen make-up. De ene dag denkt hij: Esther zou nog eens wat van Gwen kunnen leren, een dag later is het andersom. Esther kan er misschien wat verformfaaid uitzien, maar die achteloosheid van haar heeft ook iets prettigs en de uiterlijke precisie van Gwen kost soms wel erg veel tijd. En waarom? Hij vindt haar toch wel mooi.

Danny loopt de hele vakantie op slippers, hij bestuurt zijn 4x4 zelfs op die dingen. De man heeft zo vaak zijn overall aan en zijn helm op dat hij vast geen idee heeft wat hij moet aantrekken als hij even níét hoeft te werken. Misschien doet hij wel alleen op vakantie zijn overall uit en zijn helm af.

Voor de zoveelste keer kijkt Tom naar de balie halverwege de gang, waar een ouderwetse klok hangt die elke minuut met een natrillend tikje een streepje verder schiet.

Er komt iemand aan. Dit is een ziekenhuis, dus dokters en verplegers lopen af en aan, maar dat deze naderende dokter iets met hen te maken heeft voelen ze meteen. Zijn stappen zijn groot en recht, als een marcherende soldaat. Twee flinke wenkbrauwen werpen een schaduw over het midden van zijn gezicht, waardoor de kleur van zijn ogen een raadsel blijft. Omdat hij met rechts een klembord met papieren vasthoudt, biedt hij hun zijn linkerhand aan.

Dokter Vernoort.

Een rustige, lage stem, die in geen enkele regio van het land ondertiteld hoeft te worden.

Tom Rodenbach.

Danny volgt Toms voorbeeld, ook al kost het hem duidelijk moeite om handen te schudden met zijn verkeerde hand.

Danny Reekers.

Gwen zwijgt, stapt niet in. Danny geeft een kleine knik opzij.

Mijn vrouw Esther.

Voor Esther, linkshandig, is handenschudden met links juist prettig.

Vernoort. Nou, ik heb nieuws.

Ze hebben nog niemand gesproken, ze weten alleen wat Tom heeft verteld. Hij heeft de meisjes gevonden, de ambulance in geholpen en in een waas naar het ziekenhuis begeleid.

Dokter Vernoot haalt even adem en trekt zijn mond strak. Hij heeft zonder twijfel vaker met dit bijltje gehakt. Als hij maar een beetje opschiet, denkt Tom. Als een echte professional zal hij straks tussen de zinnen door vast korte pauzes laten vallen, zodat zij, de ouders van de meisjes die hij net heeft behandeld, het nieuws – hij zegt natuurlijk bewust niet of het goed of slecht nieuws betreft – kunnen verwerken. Op zijn werk wordt Tom dagelijks met dit soort diplomatieke communicatietechnieken geconfronteerd. Wat zou het toch veel tijd schelen als ze al die sociale conventies achterwege konden laten.

Tom doet een stap naar voren.

Wij zijn de ouders van Elisa.

Dokter Vernoot knikt naar hem en naar Gwen, de luifel van zijn wenkbrauwen zakt nog een centimeter lager. Hij is langer dan zij allemaal zijn.

Oké. Juist. Ja. Het belangrijkste eerst: beide meisjes leven nog. Madelon heeft een paar gebroken ribben. Daar maak ik me eerlijk gezegd weinig zorgen over. Elisa heeft... minder geluk gehad: een gebroken pols en een diepe wond op haar heup, maar vooral... een flinke fractuur van de schedel. Ze heeft veel bloed verloren en... we kunnen er op dit moment lastig bij. Wij doen er alles aan om de druk op haar hersenen zo snel mogelijk te verlichten. Maar ik moet eerlijk zijn: het ziet er op dit moment... niét goed uit.

Tom denkt even aan Lingo en de slecht gespeelde teleurstelling waarmee François Boulangé de nummers van de ballen opnoemde: nummertje drieënzeventig staat... niét op de kaart. Met elk balletje werden de winstkansen kleiner en kleiner, totdat je wist dat je eigenlijk al verloren had.

Is er blijvende schade?

Elisa heeft een tijdje geen zuurstof gehad. De gevolgen van zuurstoftekort in de hersenen verschillen natuurlijk per persoon en per situatie, maar de kans op hersenletsel... die is vrij groot.

En is dat dan blijvend?

Dat kunnen we nu nog niet zeggen. Het was natuurlijk onze prioriteit om haar in leven te houden en dat is – gelukkig – gelukt. Nu is het... tja... afwachten.

Tom bedankt de dokter. Het is bizar, maar tot nu toe verbaast het hem nauwelijks, alsof hij altijd al heeft verwacht dat dit een keer moest gebeuren. Naast hem bedekt Gwen haar gezicht met beide handen, alsof het dreigt los te laten.

Dokter Vernoot heeft zijn woorden lang genoeg laten bezinken en hun reacties in zich opgenomen. Nog zo'n truc: geen ruimte geven voor interruptie, want zolang hij aan het woord is, zullen zij zich niet volledig overgeven aan hun paniek. Zijn toon wordt al iets feitelijker.

Ik vermoed dat het voertuig op haar hoofd terecht is gekomen...

Het was een quad. Ze lag eronder.

Gaat ze dood?

Gwen zegt eindelijk wat. Hoog, krakend, haast onhoorbaar.

Dokter Vernoot twijfelt even, alsof dood meerdere dingen kan betekenen, en schudt dan zijn hoofd.

Ze ligt in coma.

Zonder er greep op te hebben zakt Tom op een groene stoel in elkaar, alsof het woord coma hem volledig deactiveert. Hij krijgt geen adem. De zachte zitting ontvangt hem geluidloos.

Esther moet nu huilen. Met zijn instorting heeft Tom blijkbaar het deurtje naar het verdriet opengezet.

Wij doen wat we kunnen, meneer Rodenbach.

Tom kijkt op en ziet Esther en Gwen elkaar stijfjes omhelzen. Hij gokt dat het initiatief van Esther kwam. Gwen kijkt alsof ze het koud heeft. Die kut-airco.

Hij probeert contact te zoeken met Danny, maar Danny kijkt weg. Na tientallen avonden met hem aan het kampvuur te hebben gezeten kent Tom zijn verhalen inmiddels wel. Verhalen die hij jarenlang wegzette als opschepperij, maar die stuk voor stuk waar bleken te zijn. Als kind speelde Danny spelletjes om zijn pijngrens te verhogen – op eigen initiatief ging hij aan de slag met kokend water, punaises en strakgetrokken touw, met als resultaat dat hij al zo lang niet heeft gehuild dat zijn ogen geen tranen meer kunnen maken, al zouden ze dat willen. Hij heeft botten door vlees zien steken en volwassen mannen van grote hoogte de zee in zien vallen. Kippenvel kent hij niet. Als hij zich snijdt, dan niet hij de wond zelf dicht.

Hij zet nu een stap naar voren.

En Madelon?

Esther houdt de omhelzing vast, maar richt haar blik op dokter Vernoot, die zijn hoofd kantelt en iets met zijn wenkbrauwen doet, de binnenste punten schieten omhoog, waardoor er een accent circonflexe boven zijn ogen verschijnt. Hij antwoordt rustig, alsof er vlakbij iemand slaapt.

Los van die ribben is Madelon er goed van afgekomen. Ze vertelde dat ze tegen het stuur is geklapt en in de duinen is beland.

Wat hij eigenlijk zegt: er is niks met Madelon aan de hand, ze weet alles nog en ze praat. De dokter kijkt even op zijn klembord en vervolgt dan, bijna alsof hij in een snackbar zijn bestelling opdreunt: Twee gebroken ribben aan de linkerzijde. Enkele kneuzingen.

Danny ademt diep uit. Hij begrijpt gelukkig dat het ongepast zou zijn om zijn opluchting heel uitbundig te laten merken, dus hij knikt alleen even naar Tom en

fluistert dank u wel tegen de dokter.

Waar is ze?

Dokter Vernoort steekt een hand uit.

Als het goed is wordt ze naar kamer 1.17 gebracht. U kunt naar haar toe. Maar we willen haar nog wel een nachtje houden.

Esther sluit haar ogen. Ze verstevigt de omhelzing met Gwen en begint over haar rug te wrijven. Nu ze weet dat haar eigen dochter het ongeluk zonder grote schade heeft overleefd, kan ze zich volledig overgeven aan het troosten van haar vrienden. Ook Danny stapt op Tom af, legt een arm om zijn schouder.

Tom is altijd al een sportieve verliezer geweest; hij kijkt Danny aan en probeert te knipogen. Waarom vergeet hij toch altijd dat hij dat helemaal niet kan? Met zijn mislukte knipoog geeft hij Danny en Esther als het ware toestemming om te gaan, hij snapt dat ze graag naar hun dochter willen. Dat willen Gwen en hij natuurlijk ook, maar op de een of andere manier hebben zij daar wat minder haast mee.

...

4.

...

Ze moeten hun handen ontsmetten en blauwe hoesjes om hun schoenen, net als bij zwemles. De afdeling voor intensive care bestaat uit elf kamers die allemaal uitkijken op een centraal meldpunt. Elisa ligt in de derde kamer. Hand in hand stappen Gwen en Tom de ruimte binnen, zoals je na een brand je huiskamer weer in stapt; het is jouw huis, maar ook weer niet.

Elisa heeft meerdere operaties ondergaan en is volledig ingepakt in crèmekleurig verband, iemand anders had haar waarschijnlijk niet eens herkend. De deining van haar borstkas is nauwelijks waarneembaar en de keurig ingestopte, kreukloze deken benadrukt de levenloosheid van haar lichaam, maar de hartslagmeter naast haar bed piept een kernegezond ritme. Een bodyguard, denkt Tom. Gwen laat zijn hand los en schuifelt naar het voeteneind, pakt de reling beet alsof ze aan de rand van een hoog gebouw staat. Tom is net voorbij de deuropening blijven hangen. Er is geen drempel, ziet hij, er zijn hier natuurlijk nergens drempels. Starend naar de zichtbare helft van zijn dochters gezicht, alsof hij iedere centimeter móét onthouden, dwaalt hij langzaam af in een dagmerrie. Die heeft hij wel vaker als hij zich door iets moeilijks heen probeert te slaan, maar dan gaat het meestal om bloedeloze zittingen of vergaderingen. In zo'n situatie kan hij een dagmerrie oproepen om de tijd stuk te slaan, maar nu overvallen zijn gedachtes hem. Het ziekenhuis verandert in een garage waar mannen in blauwe overall naast een liggend meisje staan, haar schedel geopend als een motorklep. De mannen steken hun vieze handen in het lichaam, schudden hun hoofd. Deze gaat niet meer rijden.

Ineens klinkt de tune van zijn partij, zijn ringtone. Een melodietje dat gebaseerd is op de drie piepjes die je hoort als je het beveiligde gebied van het Binnenhof verlaat: het geluid van vrijheid. Een geluid dat Tom helaas zelden hoort, omdat hij helemaal niet in Den Haag werkt, maar in Groningen, in het Dörpshoes van de gemeente Loppersum om precies te zijn, waar de deuren geen piepjes hebben, maar doodgewone klinken die alleen in beweging komen als je daar je volle gewicht aan geeft.

Zonder op het schermpje te kijken drukt hij zijn beller weg en zet de telefoon op stil.

Sorry.

Gwen lijkt niet eens bewogen te hebben. Hij voegt zich bij haar, maar nog geen tien seconden later begint zijn telefoon te trillen. Nu kijkt hij wel op het schermpje. Shit. Hij wil Elisa en Gwen niet alleen laten en hij weet dat hij hier niet mag bellen, maar eigenlijk moet hij deze wel opnemen – het is de voorzitter van zijn partij. Tom heeft zijn secretaresse bericht dat hij wegens omstandigheden tot nader orde niet bereikbaar is, maar blijkbaar was dat niet afdoende. Gewoon kort houden. Niet over de verkiezingen beginnen. Voor de vorm doet hij een stap achteruit, zodat hij niet meer in de kamer staat, maar daar net buiten. Even denkt hij aan de tijd dat Gwen nog rookte. Toen ze gingen samenwonen spraken ze af dat ze alleen buiten mocht roken en daar hield Gwen zich netjes aan, maar ze stak haar sigaret wel altijd binnen op. Bij voorkeur met een kaars.

Met Tom? Dag Jochem. Ik snap het. Een ongeluk. Nee, Elisa. Over de kop geslagen. Een wonder dat ze nog leeft. Ja, het is... vreselijk. Dank je.

Verontschuldigend houdt hij zijn hand op naar de verpleegster achter het centrale meldpunt, alsof hij wil zeggen: ik weet dat ik in overtreding ben, maar het is zo weer voorbij. Alsof het dan wél mag.

Nee, dat kunnen ze nu nog niet zeggen. Afwachten. Oké. Ik hou jullie op de hoogte. Dank je.

Hij tikt op het rode telefoontje, knikt zo vriendelijk mogelijk naar de verpleegster en stapt de kamer weer binnen. Hij legt een hand tussen Gwens schouderbladen. Eerst plaatst hij zijn vingertoppen op haar rug, daarna duwt hij de palm en de muis van zijn hand naar binnen, alsof ze een date is die hij voor het eerst aanraakt.

Sorry. Die moest ik echt even...

Gwen verroert zich niet. Haar maag rommelt.

Hoe laat is het?

Weet ik niet.

Wil je niet liever even zitten?

Traag schudt ze haar hoofd.

Ik wil dat ze me ziet als ze wakker wordt.

Tom schuift zijn hand omhoog, krult zijn vingers om haar hals. Haar blik blijft strak op Elisa gericht.

Ik wil niet dat ze alleen is.

Ik ook niet.

Hij haalt de telefoon weer uit zijn zak, houdt hem achter haar rug. Het scherm licht vanzelf op. Het is vier uur geweest.

Ja. Laten we wachten.

...

5.

...

Het voelt raar om zoiets te beseffen als je enige kind er bont en blauw bij ligt en moeilijk ademt, maar het bord met 'Intensive Care' aan het einde van de gang wijst haar en Danny er voortdurend op dat Madelon geluk heeft gehad. Waarschijnlijk is ze, ongeacht de uitkomst van Elisa's situatie, net zo goed voor het leven getekend, maar ze had er veel erger aan toe kunnen zijn. Daar ligt ze in een doodgewone ziekenhuiskamer met een televisie en een gigantisch boeket bloemen, haar bos krullen in een losse staart op haar schouder. Het is einde middag, de deur is open. Ze luistert muziek op de iPhone van Esther en speelt intussen een spelletje. Tussen de levels door zwaait ze – alles gaat goed! – naar haar ouders, die op de gang zijn gaan zitten omdat ze haar voldoende rust willen bieden. Een voorstel van Esther, die elke zwaai uitbundig beantwoordt. Die bos bloemen was ook haar idee. Het ziekenhuis doet zijn best, maar je moet het mentale aspect van genezing niet onderschatten.

Esther wijst opzij met haar hoofd, naar het einde van de gang.

Ik vind het zo vreselijk. Ik kan bijna niet geloven dat wij er zo goed van af zijn gekomen.

Danny legt zijn hand op haar bovenbeen en knijpt even. Alsof hij daar een knopje heeft ingedrukt dat gedachtes activeert, denkt Esther ineens aan die jongen.

Wat is er eigenlijk met Taco gebeurd?

Weet ik niet. Hij zal betere dagen hebben gehad.

En terecht.

Zielig.

O, voor hem is het zeker ook niet makkelijk?

Nee, tuurlijk niet.

Jij hebt nog medelijden met moordenaars.

Esther gaat schuin zitten, zodat ze hem recht kan aankijken. Hij haalt zijn hand van haar been af, maar zegt niets.

Ik heb hem altijd al een ongeleid projectiel gevonden.

Jij wantrouwt alle jongens die bij haar in de buurt komen, Es. Daar ben je moeder voor. Het is gewoon een jochie.

Dat is geen wantrouwen.

Hij kan niet sturen, dat is wel duidelijk. Maar het is niet zijn schuld.

Wiens schuld is het dan? Dat jóchie is levensgevaarlijk.

Ze weet dat hij het daar niet mee eens is, ook al zegt hij niets meer terug. Boven de achttien kun je ze niet hard genoeg straffen, maar wat Danny betreft zijn kinderen altijd onschuldig.

Danny, hij heeft geen enkel gevoel voor verantwoordelijkheid.

Moet dat dan?

Esther spert haar ogen wijder. Is hij nou serieus?

Dat jochie is vijftien.

Zéstien.

Danny heft zijn handen op alsof hij wil zeggen: wat maakt het uit? Ze rolt met haar ogen. Straks gaat hij nog Wat gebeurd is, is gebeurd zeggen.

Hij kijkt even naar links, maar daar valt niks te zien, alleen de grote trap naar beneden en een bronzen beeld van iets wat nog het meest op een neushoorn lijkt.

Wat gebeurd is, is gebeurd.

Bingo. De grote filosoof. Wat haat ze zijn stompzinigheid toch, soms.

Jij was vroeger zeker precies hetzelfde.

Het flapt eruit. Pas als ze ziet dat zijn ogen treurig en dof naar binnen slaan, beseft ze wat ze gezegd heeft. Vroeger is een kwetsbaar gebied voor hem en dit is geen goed moment om elkaar af te katten.

Sorry. Wat gemeen.

Ze slaat haar handen om zijn nek, kust hem onder zijn oor. Daar zit zijn plekje.

Sorry. Ik ben gewoon geschrokken.

Een afgebeten lachje en dan is Danny stil. Na een tijdje drukt hij een kus op haar voorhoofd.

Het is oké.

Zijn hand glijdt over haar rug. Nadat Madelon nog een keer naar ze heeft gezwaaid steekt hij zijn hand onder de rand van haar broek en zo zitten ze even, tot hij plotseling zijn vingers wegtrekt en opstaat.

Ik heb zin in een Bounty.

Zonder haar aan te kijken loopt hij naar de machine rechts van hen. Danny loopt wijdbeens. Hij houdt zijn handen niet zoals de meeste mensen met open vingers, maar als vuisten naast zijn lijf. Zelf denkt hij vast dat het er heel cowboyesk uitziet

allemaal, maar hoe ouder hij wordt, hoe meer zijn loopje begint te lijken op dat van een bejaarde met een volle luier. Esther moet denken aan de eerste keer dat hij bij haar bleef slapen. Het had haar verbaasd dat hij helemaal geen tatoeages had. Die pasten zo bij hem.

Niks is zó mooi dat je er elke dag van je leven naar kunt kijken, had hij geantwoord.

En ik dan?

Jij wordt elke dag mooier.

De Danny van nu, nog even blond als vroeger, misschien net een stukje kleiner, maar niet minder breed, staat voor de machine alsof het een veel grotere man is die hem uit probeert te dagen. Hij zoekt zijn zakken af naar kleingeld. Esther weet al dat ze er niet op hoeft te wachten. Ze pakt haar tas, opent haar portemonnee en haalt daar een euro uit, die ze voor hem klaarlegt op haar handpalm.

...

6.

...

Minstens een uur lang gebeurt er niks, tot alles hem tegen begint te staan. De stilte, de geur van de kamer, het gerommel van Gwens lege maag, de aanblik zelf. Zijn meisje in bed.

Ik moet even een frisse neus halen.

Het duurt een paar tellen voor Gwen zich omdraait.

Oké.

Hij geeft haar een kus, blijft toch nog een tijdje staan en loopt dan met lange stappen naar buiten. Op de gang komt hij Danny tegen, die opgelucht lijkt om iemand te zien die hij kent.

Ga je naar buiten? Ik ga met je mee. Even een peukie.

Het is stil in het trappenhuis. Het gepiep van zijn schoenen eechoot tot aan de bovenste verdieping. Zij aan zij naar beneden, voorbij de kantine, langs de receptie met het O-vormige bureau, door de dubbele schuifdeuren naar buiten. Als de deuren sluiten haalt Tom diep adem, alsof dat eindelijk weer is toegestaan. Danny wijst ergens naar.

Die doen?

Niet ver van de hoofdingang, enkele meters voorbij de parkeerplaats, staat een bankje in de duinen, maar Tom wil liever niet van het terrein af, ook al is het een paar meter. Hij gebaart dat hij tegen het muurtje bij de hoofdingang blijft staan.

Hij wordt vierenveertig, deze maand nog. Danny heeft hij altijd als een soort grote broer gezien, terwijl hij vier jaar jonger is en nog een kop kleiner ook. Het is niet dat hij tegen hem opkijkt, Tom weet zelf ook wel dat hij een stuk intelligenter is. Het heeft met een bepaalde zekerheid te maken die hij niet heeft. Danny heeft iets jaloersmakend koels. Je ziet het aan de manier waarop hun kapsels op de zeewind reageren. Het haar van Tom waait alle kanten op, als een hond in een badkuip die wild om zich heen springt, terwijl Danny's haar op een natuurlijke manier aerodynamische banen aanneemt en zich door precies dezelfde wind in een gestroomlijnde vorm laat strelen. Het is de manier waarop hij even wacht met het geven van antwoorden op hele simpele vragen. Of hoe hij tijdens het roken met samengeknepen ogen naar de horizon tuurt. Je hebt mensen die lelijk roken en op een vieze manier hun sigaretten uitdrukken, en dan is er Danny, die zijn peukjes met een achteloos vingerknipje en een gracieuze boog de verte in schiet. In ruststand heeft Tom altijd een steuntje nodig, een paaltje of een elleboog op een bar, zoals hij ook nu weer tegen de muur leunt, Danny staat overal even sterk geworteld, los van alles. Maar ja, hij staat dan ook de helft van het jaar op een wiebelend boorplatform fysiek werk te leveren, met oceaانwind en slagregens van alle kanten, terwijl Tom op een draaiende bureaustoel dossiers doorbladert en stotterende redevoeringen moet

aanhoren. Danny doet gevaarlijke dingen. Toms grootste uitdaging is niet in slaap vallen.

Danny bromt dat hij net nog een Bounty uit een machine heeft getrokken, maar dat hij toch nog wel trek heeft. En hup, met een gracieuze boog schiet hij zijn peuk opzij. Tom heeft hem al eens horen zeggen dat het strand één grote asbak is. Normaal gesproken zou hij absoluut iets gezegd hebben van zulk gedrag, zeker als de meisjes erbij waren geweest. Maar die regels gelden nu even niet.

Zullen we eens even kijken wat er hier te schaften valt?

Danny trommelt op zijn buik en kijkt hem vragend aan.

Ik heb geen honger.

Je moet wel wat eten.

Met een goeie klap legt Danny een hand op zijn schouder en knijpt in zijn huid alsof hij hem daaraan mee wil trekken.

Kom.

Ik kom zo. Ik loop eerst even naar boven. Gwen halen.

Danny laat hem los en stapt de schuifdeuren door, langs de receptie, naar de kantine. Zo koel. Voor sommige mensen is het blijkbaar een geruststelling dat de wereld altijd doorgaat, voor Tom is het op dit moment een haast ondraaglijk idee. Het is nog geen zes uur 's avonds, maar de zon heeft er nu al geen zin meer in. Tom sluit zijn ogen. Door het zout op zijn wangen voelt de lucht nog kouder.

...

7.

...

Twee meisjes spelen in de zandbak, alleen is er maar één schepje. Elisa heeft het nu, ze maakt een rivier. Het andere meisje piept dat ze ook even wil scheppen, maar dat mag niet van Elisa.

Ook de lente heeft zijn eerste stappen gezet. Een onwennig zonnetje schijnt tussen de iepen door het stadspark in, zieke bomen zijn met een blauwe spuitbus gemerkt en zullen binnenkort gekapt worden. Het is fris, Gwen heeft Elisa vanochtend haar sjaal met lieveheersbeestjes omgeknoopt. Voor zichzelf vond ze dat niet nodig, maar toen Elisa begon te krijsen – Jij ook, mama! Jij ook! – is ze toch gezwicht. Liever een ongemakkelijk compromis dan weer dat geschreeuw en gejengel, waar ze zichzelf uiteindelijk toch weer de schuld van zou geven. Een kind grootbrengen heeft meer te maken met het voorkomen van verdriet dan het creëren van geluk.

Met een Oililydoek om haar nek zit Gwen op de rand van de zandbak, haar gelakte wijsvinger hamert venijnig op het schermpje van haar palmtop. Voor de zoveelste keer is ze het stokje vergeten waarmee je veel sneller kunt tikken. Ze is nooit goed geweest in het accepteren van kleine irritaties. Kindertranen, ook iets wat ze liever negeert dan bestrijdt. Ze hoort de kinderen wel kibbelen, maar ze rondt net een belangrijk mailtje af. Ze zet haar punt, klikt het papieren vliegtuigje aan en legt het apparaat opzij, op de luiertas die tegen haar been leunt.

Kom op, Elisa. Zo maak je geen vrienden. Dat jongetje mag ook even.

Ze gebaart naar haar dochter dat ze het schepje moet afgeven.

Het is een meisje.

Gwen draait zich om. Op het bankje schuin achter haar zit een vriendelijk uitziende vrouw met bruine krullen en Birkenstocks in een dubbelgeslagen boek te lezen. Zelden zag ze een persoon die beter in een Zonnatura-commercial zou passen. Gwen voelt zich heel even betrappt, terwijl ze in feite niets verkeerd heeft gedaan. Hoelang zit die vrouw al naar haar te kijken? Waarschijnlijk denkt zij: Wát een slechte moeder, meer aandacht voor haar schermpje dan voor haar dochter. Moet zij weten. Gwen zit hier mooi wel en dat kun je van veel van haar collega's niet zeggen. Sommigen droppen hun kinderen wel vier of vijf dagen per week op de crèche, Elisa gaat maar twee dagen.

Gwen legt een hand op haar borst.

Sorry. Ik keek niet goed.

De vrouw glimlacht.

Maakt niet uit.

De moeder van het andere meisje legt haar boek opzij en loopt naar de rand van de zandbak, waar ze naast Gwen op haar hurken gaat zitten. Zodra ze het bankje heeft verlaten, springen twee duiven op haar zakje maiswafels af.

Sorry hoor.

Ach, welnee. Ze moet het ook gewoon netjes vragen natuurlijk.

De vrouw draait zich om naar haar dochter, die ondanks de halflange krullen en grote ogen wel echt iets jongensachtig heeft. Gwen is er trots op dat Elisa juist een meisje-meisje is, ook al weet ze dat het uiterlijk van een kind eigenlijk geen invloed zou moeten hebben op de liefde van een ouder. Maar toch, ze heeft zo'n perfect mondje, zo'n scherp neusje en van dat helblonde prinsessenhaar. Elisa is een mini femme fatale en als Gwen haar zo door de speeltuin ziet paraderen dan gloeit er iets vanbinnen.

Misschien mag je wel even met het schepje als je het lief vraagt, Madelon.

Tegen haar dochter spreekt ze met een andere stem, zachter, rustiger. Iets wat Gwen uit principe nooit doet. Natuurlijk moet je iets meer op je woorden passen als je tegen een kind praat, maar je hoeft niet meteen je hele stem te veranderen. Dat een mens zich niet altijd aan iedereen hoeft aan te passen is ook een belangrijke les. En als zelfs je eigen moeder al een rol aanneemt, hoe kan een meisje dan later ooit zichzelf durven zijn?

Madelon en Elisa kijken op naar hun moeders.

Ja, toe maar. Vraag het maar gewoon.

Het meisje durft het niet te vragen, dus Gwen glimlacht en knikt aanmoedigend. Zodra ze begrijpt dat het goed is steekt het meisje, Madelon dus, voorzichtig en verwachtingsvol haar handje uit, maar Elisa houdt de schep nog steeds tegen haar lichaam gedrukt.

Mag ik?

Nee. Mij.

De palmtop naast Gwen piept, het vliegtuigje licht rood op: het bericht kan niet verzonden worden. Slechte ontvangst in het park.

Geef maar even, Elies. Jij mag straks weer. Kom op.

Elisa laat de schep eindelijk los, maar nog niet helemaal. Met één hand heeft ze het greepje vast en houdt ze het ding omhoog alsof het een stinkend visje is.

Ja. Goed zo.

Misschien is het wel de prettigste bijkomstigheid van het krijgen van een kind: met een baby aan je enkels heb je overal een excuus voor. Het wordt ineens veel makkelijker om nutteloze smalltalk te ontwijken. Tom noemt dat de bullshitfilter.

Maar in het gezelschap van een andere moeder met kind werkt dat excuus niet. dan is

een uitwisseling van open deuren haast overmijdelijk. Hoe oud is die van jou? Is het jullie eerste? Heeft ze al tandjes? Loopt ze al? Gwen heeft daar geen zin in, pakt het piepende apparaat van de luiertas en begint weer iets te tikken. Eigenlijk doet ze alleen alsof ze werkt.

Ondertussen blijft de vrouw zitten, nog steeds op haar hurken. De overdracht moet blijkbaar volledig onder haar supervisie plaatsvinden. Knap dat ze die houding zo lang volhoudt, ze zal wel aan yoga doen. Madelons reikende arm is bijna bij de steel van het schepje – Gwen probeert haar mailtje nogmaals te verzenden – als Elisa haar arm naar achter trekt en uithaalt. Met een strakke klets swingt het blad van de schep tegen het bolle wangetje van Madelon, die omvalt als een geknakte tulp.

Het blijft heel even stil, de wending is zo onverwacht en onwerkelijk dat Gwen even terug moet spoelen en de klap moet herbeleven om te beseffen wat er is gebeurd. Dan slaakt het meisje een kreet, zó hard dat de duiven geschrokken van hun maiswafels weg fladderen.